

ΛΟΓΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Κ

Τώρα ποῦ ὑψώθηκες μεστή,
κι' ἐγέμισες τὸν τόπο γύρω,
ἀπὸ τὸ φῶς τῆς γαλατένιας σάρκας σου
κι' ἀπ' τὸ λεπτό της μῦρο,

Τώρα κι' ἐγὼ προσχαιρετῶ
σ' ἐσένα, τῆ Γυναιῖκα τὴν αἰώνια
ποῦ μὲ τῆς ὀμορφιάς τὸ σύμβολο
ἀγκαλιασμένη τὰ δεκάξη σου τὰ χρόνια

Σκορπᾶ τ' ἀνατριχιάσματα
τῆς ἡδονῆς, συγκρατητὰ τριγύρου,
καὶ δείχνει σε σὰν ἀντιφέγγισμα
γλανκώτατου ἐνὸς ὀνείρου,

Κι' ὄλο νὰ δυναμώνη τὴν ἀκρόατητη
τὴν ἀπαλὴ προοῦλα νοιώθω
ποῦ σὲ λιγάκι ἄγρια, τρισάγρια
θὰ τρικυμίσῃ μου τὸν πόθο.

Ἀλεξάντρα

ΓΙΑΝΝΗΣ Γ. ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑΤΙΚΑ

Τῆς ὀμορφιάς τ' ἀντίκρουσμα, μὰ λάμψη τοῦ ματιοῦ,
Τοῦ πρόσωπου τοῦ χνουδωτοῦ ἢ ἀγνόκρινη γαλήνη,
Δίγες γραμμές, μὰ κίνηση παιδιάτικου κορμιοῦ,
Γιατὶ ἀπ' τὰ στήθεια στὸ κορμὶ τρεμοῦλες νὰ ξεχόγη;

Γιατὶ ἡ ψυχὴ μου λαχταρᾷ νὰ σᾶς σφιχταγκαλιάσω,
Ὡ σεῖς Ἀυγοῦλες τῆς Ζωῆς, ὠραῖα ἀγνὰ παιδάκια;
Γιατὶ καὶ στὰ χειλάκια σας ποθῶ νὰ ξεδιψάσω,
Ὡ, καὶ ν' ἀκούω τὰ γλυκὰ πάντα ἀπὸ σᾶς λογάκια;

1906.

ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑΤΑ

τοῦ Ζ.

Ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ κλαδιὰ
Ἔνα τραγοῦδι δυνὸ πουλάκια ψάλλουν·
Ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ κλαδιὰ
Ὁ οὐρανὸς πόσο γαλάζιος καὶ βαιδύς!
Πετάει ὁ νοῦς μὲ τῆ ματιὰ
Στὰ ὕψη ἀκράτητος,
Μὰ κ' ἡ καρδιὰ πετᾷ καὶ μένει
Στὰ κλώνια λιγωμένῃ.

ΜΑΝΟΣ ΑΡΤΑΚΗΣ

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ

Μέσ' τῆ γωνιά μας Γεναριοῦ φωτιὰ σπιθοβολάει,
Κι ἀπ' ὄξω ἀπλώνεται ἡ νυχτιὰ, κατάμαυρη καὶ κρούα.
Κάποια τραγοῦδια ψάχνω ἐγώ, κ' ἐκείνη τραγουδάει
Σιγὰ-σιγὰ 'στὸ πιάνο της μὲ μιὰ μελαγχολία.

Τὰ χρόνια! Ἀλήθεια τί μπορεῖ ξοπίσω νὰ τὰ φέρω!
Πετοῦν τὰ χρόνια τὰ χρυσᾶ τὰ ὀλανθισμένα χρόνια...
Σὰν ὄνειρα γελοῦν καὶ πᾶν κι ἄχ! ἡ ψυχὴ μας ξέρει,
Πῶς ὄλο κι ἀπὸ πειδὸ μακρὰ θὰ μᾶς γελοῦν αἰώνια.

Κι ὁμως, σὰν τότες εἴμαστε καὶ τώρα ἀγαπημένοι.
Δὲν ἔσβυσε κείνη ἡ φωτιὰ κ' ἡ νειότη ἀπ' τὴν καρδιά μας.
Σὰν τότες, κάθε μας στιγμὴ γλυκύτατη διαβαίνει,
Καὶ μόνο π' ἄσπρισ' ὁ καιρὸς λιγάκι τὰ μαλλιά μας.

Μόνο ποῦ ψάχνω κάποια ἐγὼ παλιὰ τραγοῦδια πάλι.
Κι αὐτὴ — ὦ! τῆς ζωῆς πικρὴ κι' αἰώνια τραγωδία! —
Σὰν νὰ θυμᾶται μακρονῆς χαρές, ἀγάπες, κάλλη...
Σιγὰ στὸ πιάνο τραγουδεῖ μὲ μιὰ μελαγχολία!

ΓΕΩΡΓ. Θ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ